

Куліш

Євген Маланюк

Гарячий день втопивсь в нічній прозорій
млі.

Ти довго Шекспіра перекладав сьогодні —

І знав, що все це — в тьму,

в майбутнє цій землі.

В неславу й забуття...

А ніч — лунка безодня —

Дзвеніла зорями... І сторінки по одній

Ще мерехтять в очах. — І на нічнім теплі

Ти полетів у даль, туди, де вже світлів

Похмурий небосхил зорею передодня.

А хутір в сяєві — казкові лаштунки,

Мов дивний Чигирин,

де сплять гетьманські залі,

Де ти вигадуєш, бадьорий і стрункий,

Залізний стиль нових універсалів...

Прокинувся. І перо виводить ядом спраги:

"Народе без чуття, без чести, без поваги".